

Zel fără pricepere

16 octombrie 2005

Gili Cârstea

Zilele trecute evreii din toată lumea au sărbătorit, cu abnegație, mândrie și scrupulozitate, Yom Kippur, sau Ziua Ispășirii. Cu instituțiile administrative, băncile și magazinele închise, transportul în comun suspendat, viața socială din Israel a fost aproape paralizată. Este cea mai importantă sărbătoare iudaică a întregului sistem ceremonial transmis de Moise, iar evreii sunt mândri de profunzimea moștenirii lor religioase.

Nouă ne pare rău că Solomon nu mai trăiește, să le spună urmașilor lui că ceea ce fac ei acum este deșertăciune și goană după vânt. Nici Pavel nu mai trăiește, deși le-ar prinde bine și părerea lui, că în ceea ce fac ei acum există “o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup,” doar că ele “nu sunt de nici un preț împotriva gîdilării firii pămîntești” (Col 2:23).

Poate nu ar fi nevoie să vină Solomon sau Pavel, dacă prietenii noștri evrei ar fi dispuși să ne asculte. Am putea să le spunem că, atîta timp cît nu au înțeles “însemnătatea clădirii la care priveau cu atîta mândrie,” și deoarece nu “s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului Sfânt” (DA 161), ceea ce fac ei acum este zel fără pricepere. Prin respingerea lui Hristos ca Mesia, ei au pierdut pentru totdeauna semnificațiile profunde ale sistemului lor ceremonial prin care Dumnezeu le explica taina evlaviei, care este “Hristos în voi.”

Ei repetă an de an sărbătoarea Zilei Ispășirii – o pildă despre lucrarea Duhului Sfânt de ștergere a păcatelor, ca Solul legămîntului să poată locui în templul Său – deși continuă să creadă că acest Sol este “un făcător de rele.” Ei resping vehement realitatea, deși se încapățânează să respecte cu rigurozitate pilda, ilustrația prin care erau ajutați să vadă lucrurile cerești. Aceasta este o deformare monstruoasă, o alunecare în derizoriu pe care doar orbirea bisericii rămășiței ar putea-o egala vreodată.

Nu facem noi același lucru, respectând cu strictețe pildele, dar refuzând cu aceeași vehemență realitățile împărăției cerești? Păzim sabatul, dar nu vedem în el dorința lui Dumnezeu de a Se odihni în templul Său, adică inima omenească. Luăm sfînta cină cu mare grijă și afișată evlavie, arătând celor din jur că suntem serioși cu trupul și sângele Domnului, deși pe acest Domn L-am tratat “cu cruzime” în 1888, și “dacă ar fi fost în mijlocul nostru” la acea sesiune, ni se spune, L-am fi tratat “la fel cum L-au tratat iudeii.” Nu credem în

realitatea p rt şiei de natură divină; tot ce vrem este o părtăşie simbolică, trimestrială, ceremonială, golită complet de conţinut, repetată la infinit.

Această situaţie deplorabilă ne face să ne g ndim, cu cutremur în suflet, c t de uşor poate un popor să întoarce spatele lui Dumnezeu, fără nici cea mai vagă suspiciune că ceva nu este în regulă. Iudeii de astăzi sunt convingeţi că ei sunt poporul ales, că au fost aşa dintotdeauna şi că prin ei Dumnezeu va aduce  mp r ţia pe p m nt.

Nu credem şi noi acelaşi lucru despre biserica noastră?

A practica formele religiei, cu abnegaţie şi scrupulozitate, fără să ai habar despre "scopul lui Dumnezeu din veacuri veşnice" aşa cum a fost el demonstrat în Hristos, este cel mai oribil spectacol pe care universul îl suportă de at ta amar de ani. Şi totuşi, noi continuăm telenovela cu seninătate, cu candoare, mai motivaţi ca niciodată de "evenimentele" care par să se precipite.

 n timp ce noi ne complacem în acest infantil zel fără pricepere, lumea este tot mai confuză, marea controversă este blocată, iar Hristos este în mijlocul nostru "ca un om încremenit, ca un viteaz care nu poate ajuta" (Ier 14:8-9).